

دهچمه سەر ناله شكینه

حوسین شیریگی
(بۆکان)

پیشکش بهم خوڤه ویستانه:
جه عفر مه جیدزاده، سمایل خزرزاده (سمکو)

من ده لیم سەرگوروشتهی هه رکهس هه ره له خۆی بیسیسن، ئەگینا به کار نایه. باوه کو من بپراویبێر خه یالی گێپانه وهی سهربوردهی خۆم نه بوو، به لام له کۆلم نه بوونه وه. به تایبته تی ئەم کورپه نووسه ره هه ره وازی نه هینا. جارێکی دیکه له چیرۆکی دیکه دا برێکی باسی من کردبوو، ئەم جاریش هه ره هات و کوتی دهی، هه ره هات و کوتی دهی... ته ماشام کرد کورپه به سه ری جه نابی سهیدی زه مبیله خۆشی دهویم، دهیجا منبش واده و قهول و قه رارم له گه ل دانا و به درێژایی به هاری سالی ۱۳۵۱ و ئەو سی چل شهو و رۆژهی هاوینی هه ره ئەو ساله هه موو به سه رهاتی خۆم له نووکه وه بۆ ئەو و میرزا که ریم (*) گێپاوه. با له پیشدا ئەوهش بلیم کورپه من هاوینی ۵۱ زۆر نه خۆش بووم، ته نانه ت برێ جار له سه رخۆ ده چووم و ورتنه م ده کرد، که چی ئەم دوو میرزایه ورتنه کانیشیان نووسیوه ته وه، بلیم چی، به خودای ئەو ورتنه شه برێکی وایه و برێکی... بلیم چی؟

ئێوه هه مووتان من دهناسن: هه سه ن زیره ک، هونه رهنه ندی کورد و کوردستان، باوه کو هونه ره هه چی بۆم نه کرد، له شاره ده ری و ئاواره بوون و چاره ره شی به ده ره، به لام په شیمان نیم، شانازی پتیه ده که م، بۆ هونه رم کردوه، بۆ کوردم کردوه. به م پتیه ئەوهی له م چیرۆکه دا بۆتانی ده گێپمه وه، سهرگوروشتهی راست و دروستی من ئەوه یه و بیتو که موکوری تیدابن، تاوانی منه و به خۆمی بیه خشن! به لام مه رجم به و مه رجهی ئەوی بیگێپمه وه راستی بێ و ئەوه نده راست بێ له سه ره هه ره که لیمه یه کی مشتومرێک ساز بێ!

ئەوی راست بێ ته واوه تی ژبان و سه ره بوردهی من ده بیته ته قالا و تیکۆشان بۆ ئەوهی رۆژی له رۆژان بتوانم

«بچمه سهر ناله شكينه». له بهر ئه وهى شه و پكيان خه ونم به پياوچاكيكه وه ديت. ئه وشه وه ته ماشا ده كه م كابر ايهك له و سه رى سه وزه گه و ره وه راست له بهر ده م ده رگاي مزگه تى جاميعه وه نيوم ديتنى و به ره و من دى. كه گه يشته پيشه وه، پياوچاكيكى به ساللاچوى نيوچاوان نووراني به كراسيكي قه ده كي ئاوداوين سپييه وه بو، من له سه ر خيابانى (شه قامى) تازه راست له بن ئه و داره راوه ستابووم كه عه لى به گى يه كشه وه يان له سه رى... كوتر بم. ده يناسن؟ له بير تانه؟...

(با له سه ر تو له دارم ده ن، وه ك شيتى به ربه گى يه كشه وه...)...

كابر ايه كي بلتيم چون بو؟ هه ر له پياوچاكي نيو نه قل و ئه فسانه ده چوو، كه گه يشته به رده مم، ليمي پرسى:

- توئى هه سه ن؟

* كام هه سه ن؟

- هه سه نى عه بلاى...

* به لى منم، خو مم.

ده ستىكي به سه رمدا هينا و كوتى:

- تو ده نگت زور خو شه هه سه ن، بيتو له كيوى «ناله شكينه» سه ر كه وى و له و لاي «كونه با» يه كه وه، له بن دار هه ناره هه ره گه و ره كه يدا دانيشى - ئه و دار هه ناره وى وا سالد هرى دوانزه مانگه گول و گه لا و هه نارى هه ر پيوه يه - جا ده ست بكه ي به گوراني وتن، به و مه رجه ي ئه وى ده يلتي نه يلتيه وه تا تينوويه تى له زبانت ده خا، ئه وسا هه ستى و هه ر له و كانيبه ي بن دار هه ناره كه تيرتير ئاو به خوى و تينوويه تى خو ت بشكيني و بچييه وه ژير دار هه ناره كه و ده ست بكه يه وه به گوراني وتن تا خه و به لاتا ده خا و ده چييه غورابى خه و يكي قوول ه وه. جا خاترجه م به له سه ر ئه م دارى دنبايه، نه له تو ده نگ خو شتر په يدا ده بى و نه كه س له تو با شتر و له به ر دلانترى ده لى.

من هه ر ئه وه نده م پى سه ير بوو نه بيته وه. خو ئاخه ئه و ناله شكينه يه ي من ديتبووم، داره نار و سه و ز و كانى ليته بوو، بوئه پرسيارم كرد: كام دار هه نار؟ كام كانى؟ سه ر ناله شكينه دار هه نار و سه و ز و كانى لى نييه...

كابر اى به ساللاچوى پياوچاكي نيوچاوان نووراني كراس ئاوداوين سپى داي له قاقا و كوتى:

- چون دار هه نار و كانى لى نييه؟ يا... ئه ي سه ر

ناله شكينه نابيته باخى ميروا؟ ئه ي باخى ميروا هه مووى دار هه نار نييه؟ ته نانه ت بيتو له سه ر ناله شكينه به نيو باخى ميروا يدا بگه ريتى دار و ده وه نى شيلان و به ن و بايام و په زيشى ليتيه.

به لام بو به يانى كه ئه م قسه به م بو دايمك و ئه وان گيراوه، كه س با وه رى پى نه كردم. زورى پى چوو، پرؤژيكت له پرؤژان له گه ل دايمك و زوبيد و سارا و كاكه مينه و حوسيتنى برام بو دوزينه وه ي كارگ و پرئواس و شنگ و كه نگر چوو بوينه سه ر ناله شكينه. حوسيتن زور مندال بوو، من كه ميكت باوخو شتر بووم، كاكه مينه له هه ر دوو كمان گه و ره تر بوو. ئيمه ئه م سيبانه پيكه وه كايه مان ده كرد. حوسيتن زوو ماندوو بوو، له بن دار هه نارى سه ر كانيبه كه خه وى ليكه وت. دايمك شتيكى بو راخست و شتيكى پيدا دا و به منيشى كوت له لاي دانيشه و ئاگات ليتى بى. كوره هوشيار نه بى ده عباى كيوى، يان ده يگه زن، يان ده يخون، ئيدى برات نابى. ئه لعان حوسيتن جار جار ده لى ئه وان هه م هيجى له بير نييه، چونكه زور مندال بوو. من جوان له بيرمه، چونكه له و باوخو شتر بووم. كاكه مينه زور جوان هه ر هه مووى له بيره، چونكه له ئيمه گه و ره تر بوو. دوايى دايمك و كاكه مينه و خوشكه كانم چون بو دوزينه وه ي كارگ و پرئواس و... حوسيتن خه وتبوو، منيش له بن سه رى ئه و، پالمدا به دار هه ناره كه وه و ده ستم كرد به گوراني كوتن. هه ر گورانيم كوت، هه ر گورانيم كوت تا له پاش سى چوار سه عات دايمك و ئه وان گه رانه وه. ئه وه نده م گوراني كوت زمانم ويشك ببوو، نيو زارم ويشك ببوو، له ده مو زمان كه وتبووم. هه ستام و له و كانيبه ئاوسارده ي بن ئه و دار هه ناره گه و ره يه تيرتيرم ئاو خوارده وه. ديسانه كه هاتمه وه بن سه رى حوسيتن. پالم به دار هه ناره كه وه دا و ده ستم كرده وه به گوراني كوتن. هه ر گورانيم كوت، هه ر گورانيم كوت... تا خه وم ليكه وت. دوايه ته ماشام كرد ئه و خه ونه ي له وه پيش ديتبووم، يانى كابر اى به ساللاچوى پياوچاكي نيوچاوان نووراني كراس ئاوداوين سپى ئه و هاتوته به رانه رم راوه ستاوه، من گوراني ده ليم و ئه و يش چه پله و چه قه نه م بو ليد ه دا. دايمك خه ريكي ئاور كرده وه بوو، كاكه مينه و خوشكه كانم له ويشكه ل و چيلكه و چال ده گه ران، حوسيتن هه ستابوو و له ده و رانده و رمان كايه ي ده كرد. دوايى كابر ا ليم هاته پيشه وه، ليمي پرسى:

حهسه ن تۆی؟ - بهرگی گۆرپیوو، کۆتوشه لواریکی هیئدی
کۆنی رهشی قه ترانی له بهردا بوو -

* سهرم بهرهو پیشهوه له قانده و کوتم: ئمم!

نیوچاوانی ماچ کرد و کوتی: ئافهرم حهسه ن زیرهک،
وه لالا له سههه ئهم داری دنیا یه کهس به قهرا تۆ دهنگی
خۆش نییه، که سیش له تۆ خۆشتر و له بهردلانتری نالی،
ئافهرم. ئا گۆرانیه کی دیکه شم بۆ بلتی، له دووره وه گویم
له دهنگت بوو، به دهنگته وه هاتم، ئایه ی گۆرانیه کی
دیکه شم بۆ بلتی.

* پرسیم: چیت بۆ بلیم؟ کام گۆرانی؟

- کوتی: گۆرانی «دهجمه سهه ناله شکینه»

* کوتم: نازانم، قهت نه مبیستوه.

- کوتی: ئاوا... دهستی نایه بناگویی و دهستی
پیکرد: «دهجمه سهه ناله شکینه، بهرانبهه به
بۆکانی...» له نیوهیدا منیش ههه له سههه ئه و شیعهر و
ئاوازه دهستم پیکرد، چهند شیعهریکی خۆشم کرده
نیوئاخن. ئه و راوهستا و گویتی دایه من. منیش بۆم
کوت. دوا یه ماچمی کرد و کوتی: ئافهرم، حهسه ن
زیرهک.

ئهم جار دایکم چای تیکرد و بۆی هینا. کابرا
رۆیبوو. له وه ههردومه کانه نه مابوو. زۆرمان چاو گیترا،
زۆرمان ههرا لیکرد، دیار نه بوو، نه مابوو. ده تکوت
بیرایی له وه ههردومه کانه نه بووه.

دایکم کوتی: وه لالا ئه وه خدری زینده بوو...

کاکه مینه کوتی: نه خیر... خدره لیباس بوو!

حوسین کوتی: ئه ی سهیدی زه مبیله نه بوو؟

سارا و زوبید کوتیان: تۆ خودا ئیدی بیه حهسه ن
زیرهک، ئیمه ش پیت ده لاین حهسه ن زیرهک.

ئیدی نازانم کهنگی گه راینه وه، له دوا یه باسم ده کرد،
حوسینی برام هیچی له بیر نه مابوو، به لام ئه وه حه لیب
نییه، ئاخه ئه وه زۆر مندال بوو، کاکه مینه قاقا ده کیشی
و ده لانی وا بوو، وا بوو. ئه وه هه موو شتیکی له بیره، ئاخه
ئه وه له ئیمه باو خۆشتر بوو، دایکم و کچه کان شتیکی
ده لاین، شتیکی نالین، له بیرانه، له بیران نییه...
جاری وایه ده لاین خه ون بوو گیترا ته وه، جاری وایه ده لاین
ئیمه ش دیان، جاری وایه...

خۆلاسه، کاری من بووه ئه وه ی گۆرانی بلیم، فیکر و
زیکریشم ئه وه بوو که چۆن بچمه سهه ناله شکینه. ئاخه

نهمده توانی. هیشتا هه رزه کار بووم. ناله شکینه ش به
روالته کیتیکی مامناوه ندی شانی شاری بۆکانه، به لام
نا، کیتیکی سه خته، زۆر رژده، ئه سپ لینی سهه رکه وی
نالی ده که وی، بۆیه پیتی ده لاین «ناله شکینه».

هیشتا مبرمندال بووم، پرسیارم کرد چۆن ده توانم بچمه
سهه ناله شکینه؟

کوتیان ههه کهس دروینه بکا، گیتره بکا، جه نه جهر
بگیتری، ده توانی بچیتته سهه ناله شکینه. چهند سال
دروینه م کرد، له بن سووره تاوی هاوین، گیتره م کرد،
جه نه جهرم گیترا... له بن سووره تاوی هاوین. ئاره قم
ده رشت، ده ست و لاقم ده قه لشی، له بهر توو نیه تی زمانم
ده شکا. ههه ده مکوت قه بناکا، با به هیزم، با به توانا
بم، با بتوانم بچمه سهه ناله شکینه. جا که چومه سهه
ناله شکینه، له بن ئه وه دار هه نار ه گه وره یه، له سههه ئه وه
کانیه، گۆرانی بۆ ده لیم و مه رج و بریاری خۆم ده به مه
سهه. چهند سال ئه وه کارو پیشه م بوو، دئی به دئی و شار
به شار ده گه رام و ده چووم بۆ لای هه موو گۆرانیه تیکی،
هه موو ده نگ خۆش تیک. گویم ده دانی، شیعهر و ئاواز و
گۆرانیم لئ هه لده گرتنه وه و ههه له هه ولی ئه وه دا بووم
ئه وه ند ه به توانا بم تا بتوانم له ناله شکینه وه سهه که وم و
له ویش ئه وه ند ه م شیعهر و ئاواز و گۆرانی پیتی که کاتی
له بن دار هه نار ه که و له سههه حه وز و کانیه که دانیشتم و
دهستم کرد به گۆرانی کوتن، ئه وی کوتم نه بلیمه وه تا
مه رجی کابرای به ساللا چووی نیوچاوان نوورانی کراس
ئاودامین سپی به رمه سهه.

له پاش په نجا سال ته قالا و تیکۆشان دوینتی له
ناکاودا ته ماشا ده که م له سهه دوندی ناله شکینه م. ئاخ
چهنده به ئاواته وه بووم بگه مه سهه ئه م دهنده. بیتی بزنان
ئه م شوینه چهنده پیرۆزه و چهنده خۆش و دلرفین و
چهنده هه ست بزۆینه. جا خۆ هه موو خه لکی عاله م
ده زانی، ده با له لای ئیوه ش پیتی لینیم، وه سییه تم کردوه
«ها تو مردم له سهه ناله شکینه بمنیزن»، به لام دوندی ئه م
کیوه نه هه ورازه و نه زهرد و ما هو ره وه زه، ته ختان و
پانتاییه که نه بیته وه. باخی میراوش له وی بوو، هه مووی
دار و درهخت و ده وه نی شیلان و بادام و تووترک و بهن و
رهز و هه نار بوو. چهند کانیه کیشی لیبه، ئاوه که ی
ئه وه ند ه سارد و خۆش بوو، ههه کهس ئاوی لئ بخواته وه،
ئاوی حه یاتی خوار دۆته وه. به خۆم ده لیم ئاوات و هیوای

هه ره گهوره و گرانم ئه وهديه له سه ره ئه م دونده بمنبژن. جا خو مه گه ره هه ره خوا بو خوئی بزانی چهند سال و سالگاره ئاواته خواز و تامه زروئی ئیره بووم. ئوخه يش ئه وه نه مردم و به ئاواتی خو م گه يشتم. ده بی کاتی دانیشم و ساتی بحه سیتمه وه. هه ره له بن دار هه ناره گه وره که داده نیشم، ئوخه يش، چهنده چاوه پروانی کاتوساتیکی ئاوا بووم. ده لیم هه موو هاتو نه هات و نه یامه تی ژیانم ده گه ریته وه سه ر... ئاخ بلیم چی؟... به زبانی خو م نه بی، خو له هه یچ شتی، ته نانه ت له به خت کردنی سه ر و مالیش، له گیان و روحیش در یغیم نه کرد... ئاخ ده لیم پیاو بو خوئی، به زمانی خوئی به سه ر خویدا هه لئه لئی... ده لیم چی نازانم، سه ربوردیکه و ده یگتیره مه وه... قسه یه که و ئه وه ته مه نیکه له دلما پونگ ده خواته وه... ئیدی خو م بو رانا گیرئ و ده بی ده ربیرم!

مه منا باسی خو م و ئه وه هه قاله یه که له هه موو که س خو شترم ده وی، بریک دوو لیم، که چی ئه وه ندی ناخت و چار ده که م ناتوانم نه یگتیره مه وه و نه یلیم، ئاخه بیتو من نه یلیم ئه ی کئی بیلتی؟ ده مر م و ده چمه ژیر خاکی گۆر و قسه که ون ده بی. بو هه ر کوئی ده چووم، هه ره چیم ده کرد، هاوه لئی پیاو چاکی نیوچاوان نوورانی به سالو چووی کراس ئاودامین سپیم هه ره له گه لدا بوو، خه ونم پیوه ده دی، تووشی ده هاتم. بو من له باب باشتر بوو، ئامۆژگاری ده کردم، چاکه و خراپه ی پی نیشان ده دام، دايم و ده ره م، یانی له هه موو دیداریکدا پی می ده کوت:

«تا ده توانی پاک و خاوین به، له دل و ده روونه وه جوان به، جوانپه رست به، جوانی جیلوه ی زاتی خوایه. مه رد و نازا و جوامیر به. چۆن ده بی خه لک پرووت و قووت و برسی بن، له ده وروبه ری مال و به ره درگاتا له نه داریدا بنالین و تو یارمه تیت له ده ست بی و یارمه تیبان نه یه ی؟ ئه ی هاوار، ئه ی هاوار چۆن ده بی عه مارت پر بی و به شی برسی و هه ژار نه یه ی؟ ئه ی جوامیری یانی چی؟ ئه ی پاک و خاوینی ده روون و جوانی و جوانپه رستی یانی چی؟ حه سه ن... جوامیر به جوامیر... ده سگیری هه وجی مه ندانت له یادا بی...» هه زار که رت له دلئ خۆمدا به خو م ده کوت توش هه ره زمانت هه یه، هه ره قسه ده که ی و کرده وه شت نییه. ئه گینا ئه وه تانی له ولاتی خو ت، له شانی راسته وه، لایکی شه پله لیدراوی بی توانای له سه ره پا ویستان، ئاوات و

ئاره زووی ئه وه یه چه رخیکی هه بی، چه رخیکی خاوه ن تایر و ته گه ره، تا له سه ری دانیشی و بتوانی ده ره و ژووری ماله که ی بکات. نامه ردت نه که ن به زایه ناچی. له لای خودا ون نابج، بۆی بکړه. پوولت نییه؟ دوو مافووره ت له مالدا راخراوه، یه کیانی بو بفرۆشه و به پوول و پاره که ی ئه وه چه رخی بۆ بکړه و به دیاری بۆی بنیره. ده ی ئه م ته که انه له خو ت ده ی و ئه وه ندت له قوون و هونه ردا بی. کورتی بیری نه وه بو م کړی و بو م نارد.

با ئه م جار بیینه وه سه ره قسه و باسه که ی خو مان، چهند سال گتیره و دروینه کردن ئه وه ندی به توانا نه کردم که بتوانم له ناله شکینه وه سه ره که وم، به لام ئه م که لک و قازانجه ی بوو که له م دپه ات و ئه وه دپه ات ئه وه ندتم دو ست و دیوانس په یدا کرد و ئه وه ندیه ان گۆرانی ولاتی سو رانی و ئه رده لانی و کرمانجی و موکریانی و که لوری لیه فیر بووم نه بیته وه. جاریک له سابلاخ له چایخانه یه ک دانیشت بووم، چایخانه که پر پر بوو له خه لک. یه کی ده نگ خو شیان تیدا بوو، خه لک داوایان لیکرد گۆرانیسه کیان بو بلتی. ده ستی پیکرد. ئه لحه ق باشی ده کوت، بریک ماندوو بوو، کابرایه کی پیر کوتی باجم به ته نی نابج، کئی ده نگی خو شه له گه لیدا بیلیته وه؟ دووسه به ندیکم له گه لدا کوت. هه موو خه لکه که پیتیان خو ش بوو و په سندیان کرد و چه پله یان بو لیدام. گۆرانی ناله شکینه شمان کوت. له دوا به دا پرسیم: ئه ری کئی ده توانی بچیته سه ره ناله شکینه؟ نازانم کئی بوو، کوتی به پیتیان نابج. ده بی شو فیری بزانی، چهند سالان له گه ل ئوتومبیلدا بی، که موسافیر سوار ده بن قسه و باسیان له گه لدا بکه ی، پرسیاریان لیبکه ی و بزانی ئه وان ده زانن رچه ی هه یه یان نا؟ بزانی بز نه رپیه ک بو وه سه ره که وتن ده زانن یان نا؟ هه روا ئاسان نییه. ده لیم له زه مانی زه رده شتی پیغه مبه ردا ناله شکینه قه لای زه رده شت بووه، قه لای یه زدان بووه. نازانم زور شت ده لین. له گه ل ئوتومبیلدا بی و پرسیار بکه ی باشه، رهنکه به مه به ستی خو ت بگه ی!!

هه ره له نیو حه شامه تی چایخانه که دا کابرایه کی شو فیری لیبوو، بو خوئی وه زمان هات. کوتی من ماشینم هه یه، بو خو شم شو فیری ماشینه که مم، چونکه ده نگت خو شه وه ره له گه لمدابه. بووم به شاگرد شو فیر. کابرا هه ره ده یکوت ده چین، رۆژتیک دووان کار ناکه ین و که س سوار ناکه ین و

بار لێنادهین، دهچین بۆ نالهشکینه، ههر کهس سواری ماشینه که دهبوو، لێبیم دهپرسی: گۆرانی دهزانی؟ وه ره شه ره لاوژه. کابرای شوڤیریش ئهم بهزمه ی پێ خۆش بوو. له گه ل موسافیری ماشینه که و له گه ل خه لکی ئهم شار و ئهو شار و ئهم گوند و ئهو گوند و له گه ل دانیشتیوانی چایخانه و چیشتهخانه و دوکانان و چی و چی گۆرانیم دهکوت و فیر دهبووم. دنیا به کم گۆرانی تازه بیست، هه مووی فیر بووم، هه موویم هه لگرته وه. شه وانه به ره له وه ی خه وم لێبکه وئ، یان له خه وندا هه وائی به سالآ چووی پیاو چاکی نیوچاوان نوورانی که زۆر جار کراسه که ی دهگۆزی، په یدا دهبوو، گۆرانیه کانی پێ دهو ره ده کردمه وه، بۆ خۆشی له گه لئما دهیکوته وه. قسه ی خۆش له وه دا بوو. کابرا مانای شیعی گۆرانیه کانی پێ لیکده دامه وه. ههر گۆرانی و ده رگا و ده روزه ی دنیا به کی تازه ی به روومدا ده کرده وه و دنیا ی قسه و باس و فیکر و زیکر می به رینتر و قوولتر و به ربلاوتر ده کرد. رۆژتیکیان ئه وه فیر ببووم:

هۆ کاکێ جووتیار، خاوهن گاپتله

کاکانت لێخوره، هه وره که ی لێتله

داخوا چاره نووس له دوا ی کت ویتله؟

که ها وه لئه که م - ئاخه تازه ببوینه ها وه ل - مانا که ی بۆ لێکدامه وه، له وه به دوا ههر نیگه رانی وه رزیر و ئهو مرۆفانه بووم که له دهشت و سارات ده مانه وه و مه ترسی سه رما و گه رما و درنده و هه ور و هه لا و به فر و باران و ته رزه هه ره شه ی لێده کردن، یان گۆرانی:

هه ور تکی هیتا، بارانی پتوه

یاخوا نه بارئ، یارم به پتوه

ئه مه که فیر بووم و له مانا که ی گه یشتم سه ره نده ری زۆر خه م و خه فه ت و په ژاره ی خه لکم کرد، سه ره نده ری زۆر که ند و کۆسپی ده رده داران و فه قیر و هه ژارم کرد و زۆر جار ان هه م له دلێ خۆمدا، هه م له قسه و باس و کار و کرده وه له گه ل دۆست و دیوناس و با وه پێکراوی خۆمدا ها وده ردی و ها و دلیم له گه ل زۆر که سه ان و زۆر ده رده داراندا ده کرد.

به لئێ کاک میرزا، ههر دوو کاک میرزا. ئیوه به خوینده واری و کتیب و رۆژنامه خویندنه وه دنیا تان ناسیوه، من به گۆرانی فیر بوون و گۆرانی کوتن. هی کاکمان په سه نتره؟ گۆرانی هی سه د سال، دووسه د سال،

سێ سه د، یان هه زار سال له وه پێششته ره، په ندی پێشینیانه، سامان و مولک و ماشی ئهم خه لکه به. ئیوه پێی ده لێن فه ره هه نگ، کولتوور...، من له رینگای گۆرانیه وه ده رک و ده روزه ی دنیا م به سه ردا کرا وه و سه ره نده ری دنیا م کرد و له گه ل خه م و خه فه ت و په ژاره و که ند و کۆسپی خه لکه که دا بوومه دۆست و دیوناس و بوومه خه م خه م خه م خه م خه لکه. رۆژتیک به سواری ماشینه که، به گۆرانی کوتن و گه ره لاوژه و شه ره گۆرانی له گه ل چه ند که سه یکدا بارمان بۆ له ماشینه که دا بوون، به ره و سه قز ده چووین، یا به ره و بۆکان، یا بانه و مه ربوان، نازانم، باش له بیرم نه ما وه، بۆ له پر دا ماشین وه رنه گه را؟ ماشین وه رگه را و که سه یک تێدا چوو. به هه مووان کوتیان تاوانی تۆ بووه، وه للا ده تگرن. ده تخه نه به ندیخانه وه. هه وائی به سالآ چووی نیوچاوان نوورانی پیاو چاکم که ئه م جار کۆتوشه لوار تکی زه ردی نارنجی له به ردا بوو، له به ره ده مدا قوت بۆ وه و پێمی کوت هه لئ، ده ره قه تیان نایه ی، ئه وان به دن، بۆ تۆی خوار ده که نه وه، له به ندیخانه دا بئ تاوان ده تکوژن. هه لا تم بۆ ولات تکی دوور، بۆ گوندیکی دووره شار و دووره چاو که که سه نه یده ناسیم. بوومه میوانی کابرایه ک. شه وئ هیشتا شیو خوار دن ته وا و نه ببوو، پر سیاری لئ کردم: چی ده زانی؟ کوتم: گۆرانی. کوتی: بیلئ! ده ستم نا بنا گویم و تێم هه لکرد: «ده چمه سه ر ناله شکینه...» دوا به که گۆرانیه که ته وا و بوو، کابرا کوتی ناتوانی به چی به سه ر ناله شکینه، ناله شکینه زۆر دووره، زۆر رۆژه، سه ره که وتن له ناله شکینه زۆر ئه سته م و چه تونه. مه گه ره بچی بۆ به غدا. زیاره تی غه وس و دۆستایه تی عه لی مه ردان بکه ی، به شکو یارمه تیت به ن، یان بچی بۆ سلیمانی، بۆ زیاره تی کاکه حمه دی شیخ و دۆستایه تی که ریم کابان و کاک ئه نهر، ده بئ له هه ر دوو لاش بێنییه وه، کار بکه ی و خه لک بدۆزییه وه گۆرانیت بۆ بلین و گۆرانیه یان بۆ بلئ. لێبانه وه فیر بی و فیری گۆرانی خۆتیا ن بکه ی. خزمه تی گۆرانی و هونه ر بکه ی. خزمه تی خه لک بکه ی. ئه گه ره پێگه یشتی و توانیت خزمه تی هونه ر و گۆرانی و که لیمه ی کوردی بکه ی و شانس و ئیقبا لت بیه گه یه نئ و ئهم زاتانه ش یارمه تیت به ن، ره نگه ئهم جار بتوانی له ناله شکینه وه سه ره که وئ.

شه وئ له سه ربان خه وتین. له وه سه ربانه بلنده، له وه

گونده دوور و نه ناسراوه هه ره وهكو له نیتو جی و باندا خه و له چوانم زه ریبوو و ئەم شان و ئەو شانم ده کرد و فیکر و زبکری خزمه تی گۆرانی و که لیمه و کولتووری کوردی دایگرتبووم. ته ماشام کرد له بهنده نی کیتی ناله شکینه م، به لام بهر حوکمی ئەوه بیان کردووم تا بهردیک بنیمه سه ر شان و به ره و لووتکه ی کیتی ناله شکینه وه ری کهوم و ئەو بهرده بگه یه نمه ئەو دوند و ترۆپکه .

ته ماشای بهرده کهم ده کرد و سه رم راده وه شاندا، له دوایه ش ده مکوت: نا، نا! باریکی زۆر زۆر قورس نییه، کاریکی دژوار و چاوه پروان نه کراو نییه. بهردیکه، بهردیک. گریمان به بارستایی نیومه تر و به کیشی نیوه ی کیشی خۆم. دهستم بۆ برد. ئەم لاو ئەولای بهرده کهم ده گرت. رهق و ساردوسر. هیز و توانام وه بهر خۆم دهنایا. تیی رۆده هاتم. هه لم دینا و ده منایه سه ر شانم. جا سه ره و ژوور وه ری ده که وتم. به خۆم ده کوت ده بی بیگه یه نمه دوندی ناله شکینه. بیتو نه یگه یه نم ئەرکی خۆم به جی نه هیناوه، به لام ده توانم. له خۆم راده بینم بیگه یه نمه تۆقی سه رم و له م چیا سه رکه شه وه سه ری خه م. وام به خۆم ده کوت و به ره و ژوور ده رۆیشتم. سه ره و ژووریکه رژد و دژوار بوو، به ره به ره پشووم سوار ده بوو، ئارهق، ئارهق له نازای نه دانه مه وه. هه لده قوولی... ئارهق ته واوی له شم، ده بووه شه لالی توێژالی ئارهقه. ده رۆیشتم، ده بایه... برۆم... برۆم... سه رکه وم. بیتو نه رۆم و ئەرکی خۆم به جی نه هینم، هه موو شتی. تیک ده چی. هه موو شتی، به لام، بیتو نه رۆم، داده رووختی، تیک ده رمی، به لا و که ند و کو سپ. زام و نازار ولات داده گری. هه موو شتی تیدا ده چی. که لیمه ی کوردی نامینی، نامینی. نا... نا... نابی له ئەرکی خۆم... بخافلیم. باری خۆمه و ده بی بیکیشم، ده بی بیکیشم، پشوویهک ئاخ میرزا... پشوویهک.. ئە ی هاوار، خۆ بهرده که. له سه ر شانم داخزی و له دهستم به ریۆوه و هاوار به مالم... ئاخ، خللۆر، خللۆر... خللۆر بووه، ئەهه.. سه ر له نوئی، له نووکه وه، ده بی بیچه بناری کیو، بهرده که بدۆزمه وه و بینیمه وه سه ر شانم و دیسانه که ش به ره و سه ری... به ره و سه ری.

بهو نیوه شه وه، له و سه ربانه، راپه نیم و هاتمه وه خۆ. ئارهقه یه کی سارد و سه ر ته واوی له شمی خووسان دبوو. کهزه بایه ک وه له رزه له رزی خستبووم. له سه رما

هه لده له رزیم. پاش شیو خواردن و کاتی خه وتنان هه وا گه رم بوو، ئارهقه م کاردبوو، ماوه یه ک له نیوه شه و تپه ریبوو، کهزه بایه کی سارد چی به سه ره ینا بووم؟ لیتفه که م له خۆم هالاند و چومه مالی فیکره وه. به ردی کوئی و ناله شکینه ی کوئی و ئەرکی کوئی؟ من کوئی و بناری ناله شکینه و شاری بۆکانی کوئی؟ له م کوینده رکوئی (***) یه دا له نیتو چوانی من نه نووسرابوو له زیدی خۆمدا بم و سه واوه و سه ساوه بم. له چاره نووسی منیان نه نووسیوو بگه مه سه ر ناله شکینه. سه به ینی له نه خۆش ده چووم، به نه خۆشی ئاوه ژووی ئەدیو بووم و به غدا خۆت بگره و هاتم. له به غدا له ئوتیل و ریتستورانی کدا کارم ده کرد. له هه شت و نۆی به یانییه وه تا نیوه شه وه. ئەم شوینی کار و نیشه له که ناری دیجله بوو، رووباری دیجله له بهر ئەو هه موو ئاوه له ده ریا ده چی. شه وانه له یازده و دوازده ی شه و به و لاوه، له ژووره که مدا یه کی له ژووره کانی ئەو ئوتیله کو ده بوینه وه، من و مام جه لال و هه قالیکی دیکه، په نجه ره ی به ره و رووی دیجله مان ده کرده وه و له دیجله مان ده روانی. گه می به سه ر ئاودا ده هاتن و ده چوون، ئەو بنداران تیدا. گه نج و لاو، کیژ و کور. ژن و پیاوی لاو و مامناوه ندی ئەو بندار به که ناری دیجله دا ده هاتن و ده چوون. قوڵ له نیتو قوڵی یه کتردا، سه ر خۆش و دلته ر و دل به دنیا. ته ماشامان ده کردن، خۆزگه م به خویان. بی خه یال بوون، سه ر خۆش و ئەو بندار بوون، ئیمه نه مانده توانی وا بین. کورد بووین، به ردیکمان به کوئه وه بوو. ده بایه ئەرکی خۆمان له یاد بایه، هاوه له که م ده یزانی ده نگم خۆشه، لیمی بیستبوو، بۆ مام جه لالی گێرابطوه.

شه ویک مام جه لال فه رمووی: ده لێن ده نگت خۆشه. داتوغا بیلی و ئەو عاره بانهم بووه جۆش خه! تیم چرکاند، نه گۆرانیه ک، نه دووان و نه... شووشه ی ته واوی به غدا خرمه ی ده کرد و ده رژا، دلی ته واوی ئەو بنداران له کوته ده که وت و ده که وته وه کوته کوتیکی خیرا. فرمی سک به گۆنمدا هاته خوار و که وتمه وه یادی ناله شکینه...

مام جه لال فه رمووی: ده بی بچی بۆ رادیۆی به غدا... ده بی له وی بیلی. له سه ر ئاساسۆنی به غدا. هه ر بۆخزی جیبه جیبی کرد و ناردمی، چووم، چۆن چوونیک؟ بوومه هه سه ن زیره ک. ده رک و ده روازی دنیا یه کی تازه و هه زار

دۆست و دیوناس به پرومدا کراوه. ئای دنیا چهنده بهربن و بهربلاوه؟

شهوپیک هاوهلی بهساللاچوری نیوچاوان نورانی پیواچاکم به کهواو پانتولی ئهفسه ریه وه هات بۆ لام و کوتی: ناله شکینه بو بهچی؟ کوتم ههر له خۆم دهنوسیم و دهرهستی نایه. ئیستاش ئه و ماشینه وه رگه راوه. کوتی کاری ئۆتۆمبیله که جیبه جی بووه، کاریان به تو نهماوه. ناله شکینهش کاتی هاتووه.

له خوشیان به و نیوه شه وه که تهواوی خه لکی به غدا له غورابی خه ودا بوون، تیم چریکاند، تهواوی خه لکی به غدا وه خه بهر هاتن. هه موویان ئیخه و بهرۆکمیان گرت و نه راندیان: ئه وه چیه به و نیوه شه وه؟ شیتی؟ شیت بووی؟ کوتم نا، نا، شیت، شیتی بۆکان و ناله شکینه م. له پتی هه ولیتر و بارزان و سۆران و حاجی ئۆمه رانه وه هاتمه وه. چووم بۆ زیاره تی بارزانی. قهت له بیرم ناچن. تاقه ماچیکم کرد، ئیدی نه بهیشت. دهستی به سه رمدا هینا و فه رمووی: ئه مانه تیک هه به، ده بیه ی بۆ ئه و دیو؟ کوتم ئه وه تاقه شانازی تهواوی ژیا مه.

نه گه یشتمه وه بۆکان، له سابلاخ چوومه ئه ساسۆنی رادیۆی ئه رته ش. ئه وی پیم خۆش بوو کوتم. له دنیا دا ته قییه وه، دهنگی داوه. بۆ خۆیان داوه تیان کردم بۆ ئه ساسۆنی رادیۆی تاران. هه موو شه وی له سه ر ئه ساسۆنی تاران ده مکوت. دنیا ده له راوه، دنیا هه لده ته کی، له سه ر ئه ساسۆنی کرماشان ده مکوت، دنیا ده گۆرا، موکریان، بۆکان، سابلاخ، سه قز، بانه... سنه، کرماشان، مه ربوان... سه رده شت، خانج، شنۆ... هه مووی ئاوه دان بۆوه، هه مووی نیویانگیان ده رکرد. هه مووی بوونه برا و هاوسییی دیواره دیوار. که لکه له ی بۆکان لینه گه را. له تارانه وه به ره و بۆکان، بۆکان خۆت بگره و هاتم. بانگی شیوان که می زووتر، میرزا ره حیم و میرزا حوسین و میرزا عه بدوللا له بهر ده رگای گاریژه که چاوه ریم بوون. چاوه به یه که تنمان و به بانگ و سه لا گـریبانمان یه که بوو. چۆن، دووری ئاوايه؟ چۆن، خۆشه ویستی ئاوايه؟ چۆن، هاوه ل ئاوايه؟ شه وی له مالی میرزا ره حیم بووین. شیو کرابوو، میرزا حوسین کوتی خه لکی زۆر بیرت ده که ن، ههر هه موو خه لکی شاره که. به مندال و پیر و جحیله وه، ژن و پیوا. مه گه ر خودا بزانی چهنده ت بیر ده که ن.

کوتم ئه ی من چی؟ ئه ی پیت وایه من بیربان ناکه م؟ ژووره که دوو نه ژم بوو، ئیمه ش له نه ژمی سه ری بووین. دوو سی په نجه ره ی گه وه ری تیدا بوو، میرزا عه بدوللا هه موو په نجه ره کانی کرده وه و کوتی: ده ی. ده ستم نا بناگوتیم و تیم چریکاند: «که ویار هه ی که ویار...» راست له پاش دوو ده قیقه له بهر ده م حه وزه گه وره وه جوابیان دامه وه: «که و موکریانی، که و موکریانی...» نیو ده قیقه دواتر له کۆلانی حه مامی کۆنه وه: «که و ئه رده لانی، که و ئه رده لانی» دوايه له سه ر قه لای سه رداره وه، ئه م جار له خیابانی کۆنه وه، له گه زه ری سه یه ده قیقه وه، گه زه ری خه یاته کان، کۆلانی قه پانی قاسماغا و قه پانی حه مه ده مین ئاغا، ده وره به ری چوارچرا، به ره و پۆسته که، به ره و باغی برایماغا، ده وره به ری قه برانی قه دیم و...

بۆکان ههر ئه وه نده بوو. تهواوی جحیل و کوپ و کیژی بۆکانی پیکه وه تیمان چریکاندبوو: «که ویار هه ی که ویار...» ئه ری تا سه عات دوو و سیتی نیوه شه و که س خه و؟ ئه ری که س بوو سه رخۆش و به نه شه نه بی؟ ئه ری گۆرانی موکریان ما بوو ئه و شه وه نه مانکوتی؟ لای به ره به یان کۆتاییان پیهینا. میرزا ره حیم کوتی بیری کوئ ده که ی؟ کوتم: سه ر ناله شکینه. کوتی سه به ینی نا، ماندووین، نه خه وتووین، دوو سه به ی ده چین. کوتی ده ی بیری کوئ ده که ی؟ کوتم: باخی میراوا، زه مبیله، به سته نیخانه ی مه حموودی سه یه سوولی. دوايه کوتی: ئه ی بیری کۆ ده که ی؟ زۆرم فیکر کرده وه: بیری هه موو که س، دیوناسه قه ده مییه کان یه که به یه که. میرزا ده سال دواتر، شار به شاری ههر چوار پارچه ی کوردستان بۆ من بۆکان بوو. هیچ فه رقیان نه بوو، ههر هیچ. خۆشه ویستی سه قز و بانه و سابلاخ و کرماشان و سنه و شنۆ، هیچی له خۆشه ویستی بۆکان که متر نه بوو. خۆشه ویستی کۆبه و هه ولیتر و قه لادزی و په واندر و سلیمانی و دهوک و که رکوک و... هیچی له خۆشه ویستی هیچ شاریکی ئه م دیو و ئه و دیو که متر نه بوو. خۆشه ویستی کاکه مینه و حوسین و زوبید و سارا له گه ل خۆشه ویستی ماملی و عه بدوللازاده و خالقی و محه مه د عارف و حه سه ن جه زراوی فه رقی نه بوو، خۆشه ویستی ئه مان له گه ل خۆشه ویستی عه لی مه ردان له که رکوک و تایه ر توفیق له کۆبه و مشکۆ له هه ولیتر و که ریم کابان له سلیمانی

هیچ فهرقی نه‌بوو. نا، نا، ئەم خۆشه‌ویستانه هیچ فهرقیکیان نه‌بوو. ئەوی راست بێ هاو‌ه‌لی به‌سالا‌چووی پیاو‌چاکی نیتو‌چاوان نورانی کۆتۆشه‌لوار ره‌شی قه‌ترانی به‌رده‌وام ئەوه‌ی پێم ده‌کسوت و دوویات و چه‌ند پاتی ده‌کرده‌وه.

به‌لام ئەو هه‌موو دۆست و دیوناس و ولاته هه‌ر وه‌کو خۆشه‌ویستییه‌کی به‌رین و به‌ربلاوی پێک هینابوو، رق و به‌خیلی و تووره‌یی و نامیه‌ره‌بانی زۆرکه‌سیشی ئاواقام کردبوو. زۆر دیوناس لێم ببوونه غه‌ریبه و نامۆ، زۆر دۆستی خۆشه‌ویست لێم ببوونه نه‌یار و ناحه‌ز، ته‌نانه‌ت برێکیان زه‌مو لۆمه و غه‌بیه‌تیان ده‌کردم، ته‌نانه‌ت له‌ پشته‌وه به‌ خه‌نجر لێمیان ده‌دا. زۆر جار به‌ سه‌ر خۆم نه‌دینا. خۆم له‌ گیلی و بێ خه‌به‌ری ده‌دا، به‌لام به‌ئێش و ئازار بوو. باوه‌کو ئێش و ئازاره‌کان ده‌روونی بوون، که‌چی ده‌مزانی ئەمانه هه‌مووی کاتییه و رۆژی خۆی کۆتاییان دی. به‌تاییه‌ت ئەو زه‌نا و هه‌لا و هه‌نگامه‌یه‌ی سازیان کردبوو، هه‌ر پێم هیچ نه‌بوو. ره‌نگه به‌ لای خۆبانه‌وه پێیان وا بووبێ ئەو داره‌ی به‌سه‌ر شانه‌وه بوو، ئەو به‌رده‌ی به‌ کۆلمه‌وه بوو، زۆر قورسه و له‌به‌ر قورسی ئەو داره و ئەو به‌رده دنالێتم، به‌لام نا، نا، وا نه‌بوو. ئەو دار و به‌رده کۆسپێکی ده‌ره‌کی بوون، به‌رده‌وام بوونیان رۆژتیک و دووان و سیان بوو و کۆتایی ده‌هات، به‌لام ئەو خه‌نجره‌ی به‌ ده‌ستی دۆست له‌ پشته سه‌رمه‌وه لاقه‌برغه‌می هه‌لدی، ئەوه جه‌رگمی بری، ئێش و ئازار و ده‌رد و ژانی ئەمه‌یه و کۆتایی نایه. ناخ هه‌ر وه‌کو ئەو پیر و پیاو چاکه‌ کوتی: (هه‌زار خۆزیا هه‌ر نه‌مناسییا، هه‌ر نه‌مدییا، هه‌ر نه‌هاتایه‌و نیتو‌چاوانی ماچ نه‌کردایه و ده‌ست و موشتاغی له‌گه‌لمدا نه‌کردبایه و به‌م چه‌شنه ده‌ست نیشانی نه‌کردبایه‌م و ناخ پشوویه‌ک میرزا... پشوویه‌ک... مردن خۆشته‌ره... ئەه‌ی ئەوه‌ی دیکه‌یان؟ قه‌ت بۆچی دۆستی گیانی به‌گیانیت بێ... له‌م شۆدا شیوی له‌گه‌لتدا خواردبێ، که‌چی هه‌ر له‌م شۆدا نه‌که‌وێته به‌یانی و سێ که‌ره‌ت له‌ براهه‌تی و دۆستی و دیوناسیت حاشا بکا؟ ناخ... پشوویه‌ک میرزا... پشوویه‌ک... باکم له‌و زه‌نازه‌نایه‌ نییه، ته‌واو ده‌بێ، هه‌ر ئەوه‌نده‌ی بگه‌مه سه‌ر دوندی ئەو به‌رزاییه، ئەو که‌ژ و کێوه... ته‌واو ده‌بێ... پشوویه‌ک «خوایه... خوایه... بۆ ته‌نیام؟ بۆ به‌ ته‌نیا به‌جیت هیشتووم؟» (***)

هاوه‌لی به‌سالا‌چووی پیاو‌چاکی نیتو‌چاوان نورانی قه‌ده‌ک سه‌رتاپا نارنجی به‌رده‌وام ئەم و ته‌یه‌ی بۆ دوویات ده‌کرده‌وه و پێمی ده‌کوت: بیکه نامۆژگاری، بیکه ئەزموون، بیکه تاییه‌تمه‌ندی ئاکار و خووخده‌ی خۆت. هه‌رواش بوو، هه‌ر وام ده‌کرد. که‌چی هه‌سوود و نه‌یار ئاخری ژه‌ه‌ری خۆیان رشت، ئاخری زه‌فه‌ریان بێ بردم و وایان بۆ تێچاندم که له‌ کونه‌ره‌شیان توند کردم. گیرام، لێیان دام، دارکاری کرام، له‌سه‌ر کار لابرام، دووریان خستمه‌وه، ئاواره و شاربه‌ده‌ری غوره‌تیان کردم، که‌چی ده‌مزانی هه‌موو ئەوانه له‌ پیناوی چیداوه؟ ده‌مزانی بۆ وام لێده‌که‌ن؟ ئەوه تاوانی خۆشه‌ویستی هونه‌ر بوو، ئەوه تاوانی خۆشه‌ویستی خه‌لک بوو، ئەوه تاوانی خۆشه‌ویستی کورد و کوردستان بوو... ده‌بایه بیکیشم، بۆخۆم هه‌لمبێژاردبوو، بۆخۆم ویستبووم، ده‌یجا شانم دا‌بووه به‌ری. دار و به‌ردی خۆم به‌ شان و کۆلی خۆم ده‌کیشا و نقه‌م لێوه نه‌ده‌هات. ریتگایه‌ک بوو بۆ خۆم گرتبوومه به‌ر، منه‌ت له‌سه‌ر که‌س ناکه‌م. گله‌ییم له‌که‌س نییه.

وه‌ک «ناسری» م لێهاتبوو، له‌ ناله‌شکینه سه‌رکه‌وتم، ئاخ‌ری توانیم بچمه سه‌ر ناله‌شکینه. ناخ چه‌نده شویتێکی پیرۆز بوو، چه‌نده رۆژتیکي خوش بوو!! ناخ... به‌لام... وه‌ک «ناسری» م لێهات. وه‌سه‌ر که‌وتم تا له‌ دارم ده‌ن، وه‌سه‌ریان خستم له‌ خاچم ده‌ن، دیسانه‌که‌ش ده‌لیم: قه‌یناکه میرزا، قه‌یناکه، ئەمه کۆلی سه‌ره‌پشتی هه‌ر هه‌موومانه، داروباری هه‌ر هه‌موومان ئاوا چی کراره، ئاوا، پێکهاته‌ی ئیتمه ئاوا دا‌رژاوه! پیاو چی بلێ! ئەمه سه‌ربوردیکه، ئاوا هاتوه و هه‌ر واش ده‌روات. له‌ کۆنه‌وه له‌ جانی بنی جانه‌وه، ئەمه چاره‌نووسیکه و به‌ داغ و مۆر له‌ نیتو‌چاوانمان نووسراوه... هه‌ر من نا، هه‌موومان، هه‌موو ئەوانه‌ی به‌ دوا‌ی هونه‌ره‌وه‌ن، به‌ دوا‌ی مرۆقه‌وه‌ن، به‌ دوا‌ی خۆشه‌ویستییه‌وه‌ن، ئەمه سه‌ربورده و ئەمه چاره‌نووسیا نه.

له‌ به‌ندیخانه به‌ربووم، ئاوه‌ژووی ئەو دیو بووم، به‌دینیک کارم کرد. سه‌ری خۆم داخست و خه‌ریکی چاره‌ره‌شی خۆم بووم، که‌چی له‌وێش نه‌یار و ناحه‌زانم وه‌خۆ که‌وتن و به‌ گرتنیان دام. له‌وێش که‌وتمه به‌ندیخانه‌وه. لێیاندام و کوتانم خوارد و چی و چی. ماوه‌ی به‌ندیخانه‌م ته‌واو بوو، به‌ر بووم. ئاوه‌ژووی ئەم

دیو بوومهوه له بانه، له کانی مهلاحمهه بۆ کار سه‌ری خۆم داخست. نه‌بوو، نه‌بوو. برۆایان پێ نه‌کردم. خرامه به‌ر چاودێری، نه‌زهره‌به و جه‌زه‌به درام. حاشا له‌و گۆره‌ی نووره‌ی لێوه‌ نایه. تیهه‌لچوممه‌وه. شیعرم دانا، گۆرانیم کوت. گۆرانیم وه‌کو کرد، رێگه‌ی ناله‌شکینه‌م گرت‌ه‌وه به‌ر. نه‌وه‌نده‌ی له‌ ده‌ستم هات چوممه‌ سه‌ر ناله‌شکینه، تیم چریکاند. ده‌رد و ئازار و که‌ند و کو‌سپی ولاته‌که‌مم کرده‌ گۆرانی، گۆرانی له‌وه‌ پیش و نه‌میستای نه‌م ژان و برک و ئیش و ئازارانه‌م کو‌ کرد‌ه‌وه. به‌ گۆرانی تیم چریکاند و بلاوم کرده‌وه. ئیدی دوور خرامه‌وه، له‌ ژن و مندال و یار و دیار، شاربه‌ده‌ر کرام و بیکار کرام و نه‌زه‌ت و ئازار درام، به‌لام باکم نه‌بوو، نه‌وه‌ ئیدی بۆ خۆم هه‌لمبژاردبوو، سه‌رکه‌وتن له‌ ناله‌شکینه و گۆرانی کوتی سه‌ر ناله‌شکینه و باس و خواسی خه‌ون و خولیا و خۆزیاکانی نه‌م خه‌لکه‌ به‌ گۆرانی کردن و به‌ گۆرانی کوتن و تی‌چریکاندن، بۆ خۆم هه‌لمبژاردبوو. هه‌ر که‌ ده‌گه‌یشتمه سه‌ر ناله‌شکینه ده‌حه‌سامه‌وه. ئاخه‌ ده‌زانن شوینیکی چه‌نده‌ خو‌شه؟ چه‌نده‌ پیرۆزه؟ باخی میراوا له‌وتیه، نه‌وی دار هه‌ناری دنیا‌یه له‌وتیه، هه‌وز و کانی و ئاوی خو‌ش و سارد له‌وتیه. تاموچیتێ خۆی هه‌یه، که‌لک و قازانج و شادمانی و کامه‌رانی خۆی هه‌یه. ده‌رد و ئیش و ئازار و خه‌م و مه‌ینه‌تی خو‌شی هه‌یه. ده‌بێ نه‌مانه هه‌مووی بزانی، به‌لام سه‌رکه‌وتن بۆ سه‌ر نه‌و دوندانه، بۆ سه‌ر نه‌و کی‌وانه‌ش چه‌ند چه‌شنه و چه‌ند رواله‌ت و مانای خۆی هه‌یه. یه‌کیان نه‌و سه‌رکه‌وتنه‌یه که‌ زۆریه‌ی خه‌لک به‌ رواله‌ت سه‌رده‌که‌ون. سه‌رکه‌وتن بۆ گه‌یشتن به‌و پله‌وپایه و به‌رژه‌وه‌ندییه‌ی ده‌بیه‌رستان و بۆ جیه‌جێ کردنی هه‌موو شتی ده‌که‌ن، هه‌موو شتی قه‌بوول ده‌که‌ن، ده‌ک سه‌گێ تیری نه‌و پله و پایه و به‌رژه‌وه‌ندی و سه‌رکه‌وتنه، نه‌ری وه‌للا ده‌ک سه‌گی تیری.

دووه‌م سه‌رکه‌وتن، نه‌و سه‌رکه‌وتنه‌ی «ناسری» یه‌ بۆ نه‌وه‌ی له‌و ترۆپکه‌ له‌ خاچ بدری، نه‌وه‌ی «سیزیف» یه‌ بۆ نه‌وه‌ی به‌ردی ده‌رد و مه‌ینه‌ت و ئیش و ئازاری نه‌ته‌وه‌یه‌ک بگه‌یه‌نیه‌ت له‌وتکه‌ و خۆی فیدایان کات. نه‌و سه‌رکه‌وتنه‌ی «پرومتی» یه‌ که‌ خۆی فیدای خزمه‌ت به‌ مرۆف و گه‌رما و رۆشنا و ناگر گه‌یاندن به‌ مرۆف کرد و به‌ سزای نه‌م تاوانه له‌ ترۆپکی کی‌وی خودایان چوارمیخه‌یان کی‌شا و قه‌ل و دالیان تی‌به‌ردا، تا به‌

زیندوویی جه‌رگ و دل و هه‌ناوی ریشال ریشال که‌ن و بیخۆن.

جا نازانم چونه سه‌ر ناله‌شکینه‌ی من مانای چ بوو، یان مانای چیه، یانی نه‌و که‌شوه‌وايه و ا منی تیدا بووم، زۆرم سه‌ره‌نده‌ر نه‌ده‌کرد. له‌وتکه‌ی ناله‌شکینه‌ بۆته مه‌زله‌م و خۆم نازانم چۆن؟ بۆ؟ وه‌ک «پرومتی» م لێها‌تیبوو، له‌و له‌وتکه‌یه به‌سه‌ر‌ابوومه‌وه، چوارمیخه، به‌م زنجیره، به‌م هه‌لدیر و نه‌و گابه‌رد و نه‌و ته‌لانه‌وه له‌ چوارمیخه درابووم، به‌ بێ ده‌سه‌لات و به‌ بێ هیژ و توانا. له‌گه‌لکو‌ خۆر سه‌ری وه‌ده‌ردنا، له‌گه‌ل یه‌که‌م تیریتێ خۆردا، بالنده‌یه‌کی نه‌گه‌ته‌ی ده‌گه‌یشتی و ده‌ستی ده‌کرد به‌ هه‌لدیرینی پیستم. که‌ولێ ده‌کردم، جه‌رگ و دل و سی و هه‌ناومی شیتال شیتال ده‌کرد و ده‌بخوارد. ده‌مردم و زیندوو ده‌بوومه‌وه. زیندوو زیندوو، له‌ چوارمیخه درابووم، بالنده‌ی نه‌گه‌ته‌ی جه‌رگمی وه‌به‌ر زه‌بری ده‌نووک و چه‌نگال ده‌دا و کوت کوت و له‌ت له‌ت و له‌تویه‌تی ده‌کرد و به‌ زیندوویی، له‌به‌ر چاوی خۆم دلمی ده‌خوارد، جه‌رگمی ده‌خوارد، سی و هه‌ناومی ده‌خوارد... تا ده‌مردم، تا ده‌مردم، زیندوو یان ده‌کردمه‌وه، مردن له‌ گۆریدا نه‌بوو، دیسانیش قه‌ل و دل و نه‌و بالنده نه‌گه‌ته‌یه‌ ده‌ستیان پیده‌کرده‌وه، ئاخ بلتی له‌ کوتاییدا، وه‌ک پرومتی رزگاری بوو، رۆژتیک له‌ رۆژان ده‌ستیک له‌سه‌ر شانم بنیشتیه‌وه، وه‌ک ده‌ستی هێرکۆل که‌ پرومتی رزگارکرد. نیوجه‌وانم ماچ کات، خوی و خوری دل و ده‌روون و هه‌ناوم بشواته‌وه، ده‌ستیک به‌سه‌ر ته‌واوه‌تی ئازامدا بیتنی و برینه‌کانم ساریژکا و پیم بلتی: ته‌واو بوو، هه‌سته، نه‌ زامت ماوه، نه‌ ئیش و ژان و برک و ئازار. ئاخ، هێرکۆل بریا ده‌هاتی و بالنده‌ی نه‌فره‌تی و نه‌گه‌ته‌یت ده‌کوشت و رزگارمه‌ت ده‌کرد، ئاخ... به‌لام منیش هێرکۆلی خۆم هه‌یه، بێ نه‌مه‌گییه پیزانیم نه‌بێ، هه‌والی به‌سال‌ا‌چووی نیوجاوان نوورانی پیاوچاکی کراس رانکوچۆخه شینکی زۆرم به‌ فریا ده‌که‌وی. له‌ زۆر ده‌رد و مه‌ینه‌ت و که‌ندو‌کو‌سپ رزگارم ده‌کات، به‌تایبه‌ت بۆ چونه سه‌ر ناله‌شکینه زۆری هاندام. زۆری یارمه‌تی دام، یان بۆ تاموژگاری و رینوتینی کاری باش و رێگه‌ی باش. هه‌ر خۆی بوو شه‌ویک پیتی کوتم برۆ بۆ سه‌فه‌ر. سه‌ردانیکی یه‌ک به‌ یه‌کی هاوه‌له‌کانت بکه. له‌ سبه‌ینێ زووتر نییه، سبه‌ینێ وه‌ری که‌وه، پیتوبسته نه‌م سه‌فه‌ره

بکە، پێویستە.

له مه هاباد خوشتەر کوئیه؟ له ماملێ خوشه ویستتر کئیه؟ چومه مالتی، له مالت نه بوو، ئامینه خانم کوتی: کاک حهسەن، ماملێ، یان له خانه قای شه مزینانه، یان له مزگهوتی سووره، هه موو رۆژتیک ئەم ده مانه له وی دار و گوله کان ئاو ده دا. که چووم بۆ مزگهوت، وا بوو. ماملێ له هه میشه جوانتر و شیکتر بوو، شیلانگیکێ به دهسته وه بوو، زۆر به سه رخۆشی و مه یل و تاسه وه دار و باخ و سه وزه و گوله کانی ئاو ده دا. که سلاروم کرد و چاوی به من کهوت، کوتی: حهسەن گیان، هاتی؟ ههک به خیر بیتی. وه ره با جارێ ئەم دار و گول و سه وزه یه ئاو ده ین، حهساره که بشوینه وه، جا له دوا یه ده چینه وه، ده نترین عه بدو لئلا زادهش بێ. گول و گه لا ده ره وه شان وه و عه تری گول و عه تری ماملێ دنیای پر کرد بوو. دوا یی چوینه وه، ماملێ له کۆلان که سی نه ناسییه وه، عه بدو لئلا زاده ی نه ناسییه وه، برایی نه ناسییه وه، جه عه فری نه ناسییه وه، زۆر دلته نگ بووم، زۆر خه مبار بووم. به ئامینه خانم کوت: ئەوه خودا چۆن دلێ هات ماملێ ئاوی لێ بێ؟ دانیشتم و سه رم به رد اوه، هه یچ گۆرانییه کمان له بیر نه بوو بیلێین.

حهوت جار به ئامینه خانم کوت: (ئه ری توغا، ئەوه خودا چۆنی دل هات ماملێ گۆرانی له بیر نه میتنی؟ ئە ی ماملێ نه یلێ کئ بیلێ؟) دوا یه چووم بۆ مالتی عه بدو لئلا زاده، له مالت نه بوو، کوتیان له میژه له مالت ده رکه وتوو و مالتی چۆل کردوو. چووم بۆ سنه و تاران و کرماشان. کوتیان مه زه ره چوو بۆ فه ره نگ. دانیشتم و تیرتیر گوتیم بۆ گۆرانییه کانی شل کرد. مه زه ره له و سه ری کۆلان وه به ره و من ده هات و ده ی کوت: (ئه گه ریمه وه بۆ ولاته که ی خۆم...) دل خوشت بووم.

چووم بۆ گه رمین، مامۆستای خۆم، عه لی مه ردانی زۆر زۆر خوشه ویست ماچی کردم. چاوی پر بوو له فرمیسک و کوتی حهسەن ئەوه هاتی؟ وه لالا له پاش تو گۆرانی کوتن حه رامه. دوا یی چوینه با به گورگور و تیرتیرمان گۆرانی کوت. هه ر دوو به دوو بووین. بۆ شه وی مامۆستا هه والێ نار دبوو، حه مه عارف و تایه ر تو فیق و حهسەن جه زر اویش هاتن، شیومان نه خوارد و ده رکه وتین، تیر بووین، کهس نازانی چووین بۆ کوئ و چیمان کرد! له به ینی خۆماندا بێ، نار دمان ماملیش هات، دهستی

یه کترمان گرت چووین بۆ یۆنان، بۆ کئوی خودایان، بۆ ناله شکیننه و گۆبژه و با به گورگور و قه لای هه ولیتر و که لکی به گزاران و قه ندیل.

ئه وا هاتوو مه ته وه، حوسینی برام هینامییه وه. له سابلاخ بووم میرزا. نه خوشت بووم، زۆر نه خوشت بووم. هه ر ئەم نه خوشتییه... ها وه لێ به ساللا چووی پیاو چاکی نیوچاوان نوورانی رانکوچوغه سپی. پیمی کوت برۆ وه. ئیدی سه فه ره و سه رگه ردانی و ده رد و مه ینه ت به سه، له گه ل حوسیندا برۆ وه و سه ردانی سه ر ناله شکیننه ت له یاد بێ. ئاخ میرزا که ریم، حوسین. میرزا. ئاخ. ناله شکیننه؟ ئمممم.

ناله شکیننه ته شقی جوانی و هونه ر و گۆرانی و بۆ کانه. ناله شکیننه ته شقی ئیش و نازار و ده رد و مه ینه ته ناله شکیننه؟ باخی میراوا، به و هه موو دار هه نار وه، به تایبه ت ئەو دار هه نار ه گه وره یه ی سال دهری دوا زده مانگ گول و گه لا و هه ناری هه ر پێوه یه، هه ر پێوه یه. ئە ی ئەو کانیه؟ ئاو وه که ی چه نده سارد و خو شه! ئاو وه که ی ئاوی حه یاته! داتو غا شه ره یه که م ئاو ده نی، ئاو... ئاو...

میرزا ئیدی به سه، ئەوه نییه ها وه له به ساللا چوو ه پیاو چا که نیوچاوان نوورانییه رانکوچوغه مه ره زه شینکی له به ره که م هاتوو و ده لێ وه ره با بچین بۆ سه ر ناله شکیننه، تو خودا لیم ببوو ره میرزا. حه لالم که ن. ناتوانم به قسه ی نه که م، ده بی به قسه ی بکه م. زۆرم خوشت ده وی، هه موو تانم خوشت ده وی، ئازادم که ن. هه موو که سم. خوشت ده وی، هه موو. که سم. خوشت ده وی، ده چمه سه ر ناله شکیننه. به رانبه ره به بۆ کانی. لیم دیاره ولاتی ئه رده لانی. لیم دیاره ولاتی بابانی. لیم دیاره مو کریانی. ده چمه سه ر ناله شکیننه. ده چمه سه ر ناله شکیننه. به رانبه ره کوردستانی. ده چمه سه ر ناله شکیننه. به رانبه ره به ئینسانی. به رانبه ره به ئینسانی. ده چمه سه ر ناله شکیننه. ده چمه. سه ر. ناله ش. کینه. نا... له ش. کئ. نه.

هه تاوی (۱۳۸۴-۱۳۸۲)

۲۰۰۳-۲۰۰۵

(*) میرزا که ریم خوشتا ر

(**) کوئنده ر کوئ: کوئنده ری، نا که جا با د

(***) وه ی عیسا ی مه سیح له کاتیکدا له خاچی ده دن.